

men til som Stat, som Samfund, virkelig at træde hjælpende til paa ekstraordinær Maade.

Den højtærede Minister gjorde i Gaar en Bemærkning om, at København var en rig Kommune, og den maatte sagtens kunne yde Hjælp. Det er ikke mere end ganske faa Dage siden, jeg saa det Parti, til hvilket den højtærede Minister hører, reklamere paa alle Byens Gadehjørner med, at Københavns Kommune var paa Fallittens Rand, reklamere med, at den havde saa og saa stor Gæld, og i alle Valgopraab og paa alle Gadeplakater skraale op med, at Socialisterne havde bragt Kommunen til Ruin. Det er mærkeligt, at naar det passer at sige, at Socialisterne have gjort Galskaber og bragt Byen paa Fallittens Rand, saa siger man det, og naar det passer at sige, at København er en rig Kommune, saa siger man det. Det forekommer mig, at der var Grund til at hjælpe, som jeg før sagde, ikke alene ved Henvisning til Kommunerne, hvad enten de ere rige eller fattige, men at det nok saa meget er Statens Pligt at træde hjælpende til.

Det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) nævnte i Gaar den Skatteindtægt, Staten har fra den almindelige Befolkning, og det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (P. Knudsen) har allerede været inde paa den stadige Indvandring fra Land til By. Det er utvivlsomt saadan, at en stor Mængde af de arbejdsløse, der nu gaa i København, ingenlunde er Københavnerne, men for Flertallets Vedkommende Folk, der før eller senere ere indvandrede fra Landet eller Provinsbyerne, og paa samme Maade som det gaar i København, gaar det vist andre Steder. Det er højest sandsynligt, at i Aarhus og i andre Byer er en Mængde af de arbejdsløse Københavnerne. Jeg synes derfor ikke, Kommunerne i samme Grad have Pligter i et Tilfælde som dette, som de have under forskellige andre Omstændigheder, men at Staten i nok saa høj Grad burde anerkende, at det er den, der som saadan har Pligt til at skaffe Brød eller Arbejde til dem, der ere arbejdsløse og lide Nød. Thi Staten er jo alene den, der virkelig formaar at hjælpe eller i alt Fald at mildne en saadan Tilstand. Da Bankerne var ved at gaa fallit og en Krise i Færd med at indtræde som Følge deraf, da viste Staten, at den baade havde Evne og ærlig Villie til at hjælpe, og man har ogsaa nævnt Statens Villighed til at medvirke til Mildnelse af Følgerne

af Albertis Bedragerier. Men naar Staten har Evne og Pligt til at træde til ved saadanne Lejligheder, hvor det jo ikke har drejet sig om Smaaagateller i økonomisk Henseende, saa forekommer det mig, at den overfor de Tusinder af arbejdsløse maa have nok saa store Pligter som overfor dem, der have haft Pengé i Sparekassen, og som man saavel paa den ene som paa den anden Maade har hjulpet eller ønsker at hjælpe.

Det Forslag, der foreligger fra Flertallets Side, begrænser jo den Hjælp, der skal ydes, i en meget uhyggelig Grad. Under en Tilstand som den nuværende synes jeg, man i langt højere Grad burde aabne Kassen og give Adgang til Hjælp til de arbejdsløse. Naar der indtræffer en Epidemii, ere alle rede til at hjælpe. Hvis det er nødvendigt, aabner man Statskassen, foretager Udbetalinger og bringer Hjælp til dem, der rammes af Epidemien. Man etablerer en samfundsmæssig Kamp imod Døden, hvis en Epidemii indtræffer. Det er en ekstraordinær Tilstand, siger man, og saa anvender man ekstraordinære Midler. Men nu raser der en Epidemii, lige saa frygtelig, men ganske vist langsommere dræbende end Kolera og andre Epidemier. De Folk, der hver Dag mangle Midler til Mad og Varme, gaa i Virkeligheden en Sultedød i Møde, som er frygteligere end den Død, der indtræffer ved Epidemier. Det forekommer mig, at hvad enten Epidemien har det ene eller det andet Navn, er det en ekstraordinær Tilstand, der kræver ekstraordinære Midler. Der er i mine Partifællers Betænkning nævnt et Eksempel fra et Fag, hvor der er 60 pCt. arbejdsløse, og af disse have 377 Mand eller omtrent Halvdelen gaaet uden Arbejde i over 40 Uger. Er det ikke frygteligt at tænke sig: Mennesker, der have gaaet uden Arbejde i over 8 Maaneder! Og det er kun et Eksempel, der er trukket frem blandt mange andre. Hvis man vil tage de enkelte arbejdsløse frem til Belysning, vil det vise sig, at der er Folk, som have gaaet uden Arbejde i over 1 Aar, 10, 9, 8, 5 Maaneder o. s. v. Tallet paa dem, der have gaaet ledige saa længe, er maaske ikke oppe i mange Tusinde, men det er dog frygteligt at tænke sig et Samfund saaledes indrettet, at det roligt beskuer den Nød, der maa eksistere, naar Folk gaa arbejdsløse og uden Spor af Indtægter i et saa langt Tidsrum som her nævnt. Der kommer hver Dag, kan jeg sige, Folk ind paa Kontoret og spørger mig, hvad de skulle gøre, naar de